

MAJ 1889

”DET ER NU mere end otte måneder siden, at pigebarnet forsvandt ...”

”Pigebarnet’ har et navn, kære Mycroft,” bryder Sherlock ind med kun en antydning af skarphed i tonefaldet, opmærksom på, at det er ham selv, der er gæsten. Hans bror, Mycroft, som trods sin tilbagetrukne livsførelse godt ved, hvordan den perfekte vært opfører sig, har med fuldt overlæg udsat det prekære spørgsmål vedrørende deres lillesøster, Enola Holmes, til nu, hvor resterne af skovdueposten og ribssaucen er blevet båret ud.

”Enola, ja. Og desværre forsvandt hun ikke i ordets almindelige betydning,” tilføjer Sherlock noget mere afdæmpet. ”Hun gjorde oprør, hun stak af, og hun har gjort alt for at undgå os.”

”Men det er ikke det eneste, hun har gjort,” siger Mycroft og udstøder et grynt, da han i det samme rækker ud efter krystalkaraffen, og hans fyldige frontparti kommer i klemme mellem ham selv og bordkanten.

Sherlock, som er klar over, at Mycroft har noget vigtigt

på hjerte, venter i tavshed, mens den ældre bror endnu en gang fylder deres glas med den liflige drik, som får samtalen til at glide lettere. De har begge løsnet kravetøjet med de stive flipper og sorte sløjfer.

Mycroft nipper til glasset, inden han fortsætter på sin sædvanlige drævende og irriterende facon: ”I løbet af de otte måneder har hun medvirket til at genfinde tre forsvundne personer og til at få tre farlige forbrydere stillet for retten.”

”Ja, det er ikke undgået min opmærksomhed,” indrømmer Sherlock. ”Og hvad så?”

”Har du ikke tænkt på, at der er et højst bemærkelsesværdigt mønster i hendes aktiviteter?”

”Overhovedet ikke. Rene tilfældigheder fra ende til anden. Sagen om markisen af Basilwether snublede hun nærmest over. Lady Alistair fandt hun, mens hun strejfede omkring på gader og stræder og udøvede velgørenhedsvirksomhed, forklædt som nonne. Og ...”

”Og det var ved et rent *tilfælde*, at hun fik identificeret kidnapperen?”

Mycrofts ætsende bemærkning får Sherlock til at slå blikket ned. ”Og som jeg netop skulle til at sige angående Watsons forsvinden, tvivler jeg på, at hun overhovedet var blevet involveret i den sag, hvis ikke hans navn i den grad

havde været knyttet til mit i offentlighedens bevidsthed.”

”Du ved ikke, hvordan eller hvorfor hun blev involveret. Og du ved stadigvæk ikke, *hvordan* hun fandt ham.”

”Nej,” indrømmer Sherlock Holmes. ”Det ved jeg ikke.” Dels takket være den formildende indflydelse, hans brors vellagrede portvin har på ham, dels på grund af den forløbne tid og visse stedfundne begivenheder volder tanken om hans bortløbne søster ham hverken ærgrelse eller bekymring. ”Og det er ikke første gang, hun har overlistet mig,” siger han ikke uden stolthed.

”Vissevasse. Hvad vil alle de narrestreger gavne hende, når hun engang bliver voksen?”

”Ikke noget videre, går jeg ud fra. Men hun er jo en ægte datter af vores suffragettemor. Lige her og nu er jeg dog ikke videre urolig for hendes sikkerhed. Hun er efter alt at dømme fuldt ud i stand til at passe på sig selv.”

Mycroft gør en håndbevægelse, som om han ville vifte et irriterende insekt væk. ”Det er ikke det, der er spørgsmålet. Det er pigens fremtid, der står på spil, ikke hendes overlevelse her og nu. Hvad skal der blive af hende om nogle få år? En gentleman med bare en smule på kistebunden ville aldrig drømme om at ægte en rebelsk ung kvinde, der ikke interesserer sig for andet end kriminalitet!”

”Hun er kun fjorten, Mycroft!” påpeger Sherlock tålmo-

digt. "Når hun kommer i den giftefærdige alder, er hun nok færdig med at gå med dolk bag kjolebrystet."

Mycrofts buskede øjenbryn glider op i panden. "Du tror altså, at hun med tiden vil tilpasse sig det gode selskabs forventninger? Du, som selv nægtede at uddanne dig i noget som helst anerkendt fag og i stedet opfandt dit eget kald og virke?"

Verdens første og eneste privatpraktiserende detektiv løfter hånden afværgende. "Hun er en *pige*, Mycroft. Hendes køns biologiske tilbøjeligheder vil drive hende til at bygge rede og formere sig. Allerede ved de første tegn på kvindelig modenhed vil hun ..."

"Vås! Sludder og vrøvl!" Mycroft kan ikke længere styre sig. "Du tror da ikke for alvor, at vores rebelske søster vil slå sig til ro for at finde en mand ..."

"Jamen hvad tror du selv, hun vil gøre?" replicerer Sherlock lettere såret. Den store detektiv er ikke vant til sådan at få udtrykket *sludder og vrøvl* hæftet på sine udtalelser. "Måske hun har i sinde at gøre det til en livslang karriere at opspore bortkomne personer og indfange misdædere?"

"Muligvis."

"Du tror måske ligefrem, at hun vil åbne et bureau? Som min konkurrent?" Sherlocks ærgrelse afløses af morskab, og han giver sig til at klukke.

”Det vil jeg slet ikke udelukke,” siger Mycroft stille.

”Det næste bliver vel, at hun begynder at ryge cigarer!” Sherlock ler højt og hjerteligt. ”Har du glemt, at vores søster bare er et forvildet barn? En sådan målbevidsthed er hun slet ikke i besiddelse af. Latterligt, kære Mycroft, helt igennem latterligt!”

FØRSTE KAPITEL

MINE FØRSTE KLIENTER som 'Dr. RAGOSTIN, videnskabelig perditorianer', havde indtil nu været en korpulent, ældre enkefrue, som var bekymret for sin bortløbne skødehund; en forskræmt dame, der havde forlagt en kostbar, hjerteformet rubin, som var en gave fra hendes mand; og en pensioneret general, hvis dyrebareste minde om Krimkrigen var forsvundet; det drejede sig nærmere betegnet om hans gennemskudte lårben med en autograf fra feltlægen, som havde amputeret det.

Lutter bagateller. Mine kræfter burde have været udnyttet til et langt vigtigere formål: at finde min mor. Jeg vidste, at min mor strejfede omkring med en flok sigøjnere, og jeg havde lovet mig selv, at jeg ville finde hende, når det blev forår, ikke for at skælde hende ud eller lægge pres på hende, kun for at blive genforenet med mit – mit amputerede familiemedlem så at sige.

Men nu skrev vi allerede maj måned, jeg havde ikke gjort noget som helst for at søge efter mor, og min eneste undskyldning var, at, at jeg ikke kunne forlade London på grund af forretninger.

Forretninger? En savnet skødehund, en forsvundet smykkesten og en knogle med inskription!

Men klienter var nu en gang klienter. Ingen af dem havde selvfølgelig haft behov (eller mulighed) for at møde den prominente (og opdigtede) dr. Ragostin personligt. I stedet var det hans betroede medarbejder 'miss Ivy Meshle', der havde genfundet enkens kæledyr, en fortryllende krølhåret spaniel, og returneret den til sin taknemmelige ejerinde efter at have konfiskeret den hos en berygtet hundehandler i Whitechapel, som excellerede i stjålne racehunde. Samme 'miss Meshle' havde uden problemer opklaret affæren vedrørende den bortkomne ædelsten ved at sende en dreng op i lindetræet uden for damens vindue for at kigge i en skadrede. (Jeg kunne så let som ingenting selv være klatret op i det træ, og hvor ville jeg dog gerne have gjort det! Men det var i strid med god tone). Og med hensyn til generalens lårben var jeg så småt ved at komme på sporet af det, da jeg ved et tilfælde blev rodet ind i en langt mere fængslende sag, som siden også skulle vise sig at være langt vigtigere.

Jeg tilstår let rødmende, at det indledende møde fandt sted på Oxford Street i et nyopført etablissement, som skønt flittigt benyttet af damer på indkøb i det mondæne forretningskvarter aldrig blev nævnt i selskaber, hvor begge køn var til stede: Londons første offentlige dametoilet.

Denne glimrende nyskabelse, som var en stiltiende anerkendelse af, at velstillede kvinder ikke længere tilbragte al deres tid hjemme med eget toilet inden for rækkevidde, kostede en penny at benytte – billigt, når man trængte, selvom det hører med til historien, at man for et tilsvarende beløb kunne have betalt for brød og mælk samt en dags skolegang til et barn fra East End.

Prisen sikrede, at toilettet i princippet var forbeholdt damer af overklassen, men indimellem skete det dog, at en ung pige af arbejderklassen, som for eksempel Ivy Meshle med sine forlorne krøller og sin tarvelige påklædning, vovede sig indenfor.

Denne dag var jeg dog ikke forklædt som den jævne Ivy Meshle. I stedet havde mit efterforskningsarbejde ført mig til kvarteret omkring British Museum, hvor begge mine brødre lige nu var blandt de besøgende. Jeg agerede kvindeligt studerende, med mit lidet pyntelige hår sat op i en almindelig nakkeknold og mit smalle, farveløse ansigt delvist gemt bag et par hornbriller, som både fik min opsigtsvækkende næse til at se mindre ud og i det hele taget hjalp mig til at virke mindre iøjnefaldende, da ingen damer af det bedre selskab ville drømme om at vise sig offentligt med briller. Iført en ikke videre velplejet, tætsiddende kjole af mørkfarvet serge i god kvalitet med tilsvarende diskret

mørk hat sad jeg der i dametoilettets nydelige venteværelse med brune læderstole og kunstigt marmor på væggene for at slappe af et par minutter i tryk forvisning om, at hverken Sherlock eller Mycroft ville dukke op.

Indtil nu havde dagen ikke været videre opmuntrende – kvindelige studerende er temmelig uglesete blandt den mandlige del af Londons indbyggere – men her kunne jeg få lov at være i fred; det forekom jævnlige, at en dame, som var ude på en anstrengende indkøbsrunde, tog sig et lille hvil i det kølige venteværelse, inden hun på ny vovede sig ud i gadelivets støv og hede.

En klokke klemtede, opsynsdamen gik hen for at åbne, og tre damer kom ind. De passerede tæt forbi mig, da jeg sad lige inden for døren. Jeg kiggede selvfølgelig ikke op fra min avis, og jeg ville da heller ikke have hæftet mig ved dem, hvis jeg ikke straks ved deres ankomst havde fornemmet, at noget var galt. Luften mellem dem var som ladet med spænding.

Den eneste lyd, jeg hørte, da de gik forbi, var en raslen af silkeskorter, ellers intet. De talte ikke sammen.

Det ville have været uopdragent af mig at kigge åbenlyst, så derfor løftede jeg ikke hovedet, men nøjedes med at skæve op. Jeg blev dog ikke klogere af at se dem bagfra.

To fornemt klædte matroner med omfangsrige slæbe-

skørter gik på hver sin side af en yngre og slankere dame iført den sidste nye parisermode – faktisk var det første gang, jeg fik et klokkeskørt at se på et levende væsen og ikke på en voksmannequin i et stormagasin. Bagpå var monteret et slæb med brede citrinbesætninger, mens selve skørtet, som changerede i gult og grønt, var snøret ind omtrent i knæhøjde ved hjælp af skjulte bændler, så det lignede en ekstra talje. Nedadtil bredte det sig ud i en flæset 'klokke', som fuldkommen skjulte den unge piges fødder, da indsnøringen bevirkede, at hun kun var i stand til at gå med bittesmå skridt. Jeg krympede mig ved det ynkelige syn, for skønt hendes slanke krop ikke levede op til den ideelle timeglasfacon, var jeg ikke et sekund i tvivl om, at hun var en yndig skabning; det var som at se et dyr med sammenbundne forben. Ganske vist havde sund fornuft til alle tider måttet vige pladsen for skiftende modeluner – fisheskebensskørter, tournurer og så videre – men pigen her var efter min mening fuldstændig til grin i sin kjole, der var så snæver, at hun kun lige akkurat kunne stolpre af sted!

Da trekløveret nærmede sig døren til toilettets allerhel-
ligste, standsede pigen op.

”Kom så her,” kommanderede den ene af de to ældre kvinder.

Den unge pige adlød ikke, men lod sig i stedet dumpe